Müller Dezső

Öreg fa

megsajnáltam
s engedtem
hogy fejembe
szögeket verjen
kijózanodtam
s akkor fák
jöttek felém

szédültem
elgondolkodtam
jobbra néztem fa
balra néztem fa
hátra néztem fa
előre néztem öreg fa
elindultam
az öreg fa felé

Müller Dezső költő, lelkipásztor (1953, Zilah). A kolozsvári Protestáns Teológiai Főiskolán végzett 1979-ben. Verseit több-kevesebb rendszerességgel 1989 óta közlik romániai és magyarországi lapok. Nyolc önálló kötete jelent meg.

Mert

mert erősebbek lettünk
mert vasat ékeltünk csontjainkba
mert gyorsabbak lettünk
mert több lett az időnk
mert boldogabbak lettünk
mert több lett az örömünk
mert jobbak lettünk
mert nem volt okunk a rosszra
mert céljaink lettek
mert kevesellük álmainkat
mert vágyaink lettek
mert akartuk magunkat

mert tornyaink lettek
mert tanultunk szállni
mert képtelenek vagyunk a bukásra
mert csontjainkba vasat ékeltünk

Zilah

itt ebben
a halzsír-zománcú tájban
találtam rá először
erre a kis alma-púpú világra
s indultam el feléd
csillag-csókokkal
az ajkamon
hogy elkönyvelj engem
hűséges fiadnak

Szétfolyt

nem találom az arcomat
pislogó csillagként
szétfolyt az égen

nem találtam az arcomat
csak két apró tűzgolyó
lobog még a homlokcsontom
alatti térben
nem találom az arcomat
szilánkokra tört
a nyakszirt fölötti
szakadékban